

סיגל נעים

לפני שאשכח

לפני שאשכח

סיגל נעים

קדימת
דרשות

Sigal Naim
Oblivion

סיגל נעים
לפני שאשכח

All Rights Reserved
Copyright © 2026 by Sigal Naim

כל הזכויות שמורות
© 2026 סיגל נעים

עורכת: סמדר שטינברג
עריכת לשון: רות חזנוביץ'
עיצוב עטיפה, פנים וסדר: ויקטוריה שוורץ

נדפס בישראל 2026

www.sigalnaim.com

לא"ף
באהבה שלא תישכח

.....

אי־שם מישהו הטביע את הביטוי "להעביר את הזמן". ועל כך אני אומרת: כה יהירים הם בני האדם. כשאנו מחברים מילים זו לזו כדי לתאר את הזמן, אנו למעשה מתארים את עצמנו. זאת אומרת, את המקום שלנו ביחס אליו. והוא, אדון לעצמו, עובר מעבר להווה ללא הרף. איש לא ימשמע אותו, יזרז או יעצור בעדו. כמו הר ענק שנמלה טיפסה עליו, הזמן אדיש לחלוטין לקיומנו, לתכונות שאנו מייחסים לו ולבקשות שלנו ממנו.

גם את הזיכרון אנחנו מנסים למשמע. לעצב, לסדר, להעביר. כאן יש אפשרות למניפולציות, שקרים והמצאות, כי הזיכרון חי בתוכנו. לעתים הוא נובע מחוויה שחווינו, לפעמים הוא נשתל אצלנו וכמו כל שתיל, צומח או נכחד בהתאם ליחס שהוא מקבל ולתנאים הסביבתיים.

את הסיפור הזה כתבתי בגלל הבקשה של יואב, אבל בעצם זהו תרגיל בניהול חזרתו של הזמן לאחור, פירוקו של הזיכרון ומיקומו מחדש לפי רצוני בהווה.

כל הדמויות, המעשים שהן עשו, הזמן שבו הם נעשו - הכול אמת לאמיתה ובדיה מוחלטת.

תל אביב, 2023

אולי הייתי צריכה לרשום לי את התאריך שבו זה קרה. עכשיו אין לי אלא להסתמך על הזיכרון שלי וממנו אינני מצליחה לשלוף את הפרט הזה. יתר הפרטים בהירים וחדים. זאת היתה שעת בוקר ואני הייתי בדרך ליפו. באך השתלט על פס הקול עם כינורות עזי מבע שנמוגו באחת, כשהטלפון צלצל. השם שלו הופיע על הצג. רק יואב. איש הקשר היחיד ללא שם משפחה. פעם היה לו רינגטון משלו. ברגעים האלו, שבהם לקום לטלפון נראה מאמץ מוגזם, הידיעה שלא אחמיץ את הקול שלו הרגיעה אותי. אחרי הריב הגדול האחרון, בידיים רועדות, בלי שיהיה לו מושג על השינוי במעמדו, נכנסתי לדף ההגדרות ואיחדתי את הצלצול שלו עם של כולם. הפעם הצלחתי להחזיק מעמד יותר משנתיים בלעדיו. ידעתי שזה לא יהיה לנצח. ידעתי שיום אחד הוא יחזור. לא ידעתי איך ומתי ובוודאי שלא ניחשתי שכך.

הוא צלצל בשעת הטקס היומי שלי, כשאני יוצאת מהבית בבוקר לחפש את הקפה. זמן על האופניים עם מענה לכל רינגטון שיהיה.

“שלומדך?” שאל בטון שלעולם אאמין שהיה שמור

רק לי.

“טוב. נראה לי. מה איתך?”

“אני צריך לדבר איתך, לפני שאשכח.”

“לפני שתשכח מה?”

“אותך.”

“מה?” נדמה לי שזה הרגע הנכון להשתמש בצירוף המילים הלב שלי קפא. “מה קרה?” בשבריר הרגע שבין השאלה לתשובה, התגנבה מחשבה שאולי אני בונה דרמה במקום של שום דבר. אולי תכף יואב סתם יצחק. “קרה אלצהיימר. אני לא אאבד את הרגש, אבל הקוגניציה לא תצליח לחבר אותו אלייך או לאירוע מסוים.” הוא לא צוחק.

“אני עושה u turn הביתה. בבקשה בוא עכשיו.”
 “אני לא יכול, אהובתי. כבר הודעת לי לה שאני בדרך חזרה. בואי ניפגש מחר. אני אתקשר בבוקר.”
 וכך היה. הוא ביקש שניפגש אצלי במטבח. “לא הייתי רוצה שיראו אותנו יחד.” נשמת עמוק. לא זה הזמן לריב איתו. גם אם יש סיכוי שהוא ישכח את המילים שיוחלפו, הרגש ישקע כמו שומנים בדם. “אין בעיה,” עניתי. “תגיע אחר הצהריים?” הוא אמר שיגיע בעוד שעה והקדים כרגיל. הוא נקש את ארבע נקישות יואב ופתח את הדלת, בלי לחכות שאקום מהכורסה. אחרי הכול, הכסף שלו מימן את קירות המקום שבו אני בדרך כלל ישנה. אומר לזכותו שהוא אף פעם לא הגיע בלי שיחת טלפון מקדימה, אף על פי שידע שעבורו הדלת תמיד פתוחה.

הוא עמד לרגע בכניסה, ממוסגר במשקוף, סגר את הדלת אחריו וצעד לעברי. קמתי לקראתו, בלי שאצליח למקד את המבט בעיניו. לא היה אפשר לפספס את המהלומה שנחתה עליו. ניכר שהוא המשיך להתאמן מדי יום והגוף נותר חסון כשהיה. אולי דווקא זה הדבר שהדגיש את המבט העצוב בעיניים ואת עור הפנים

שהשתנה. פתאום היו שם קמטי דאגה שלא ראיתי מעולם. אולי נכון יותר לקרוא להם קמטי תהייה. חיבקתי אותו כאילו לא נפרדנו פעמים רבות, כאילו לא גדשה סאת הכאב, הצער וההשפלה. חיבקתי אותו כשהגוף שלי נושא בעיקר את הזיכרון של הטוב שהיה. העיניים היפות שלו - שלא איבדו את תאוות הקרב, האישי מאי-פעם - עזרו לי לאזן על המשקל בין הטוב לרע. אחרי דקות ארוכות הצלחנו לנתק מגע.

“נס בכוס הכי גדולה?” שאלתי בחיוך קטן.

“כן, תודה.”

“מה קורה? מה חדש בעבודה?” ניסיתי ליישם את כללי ה־small talk שהוא לימד אותי לפני שנים רבות. אז התעקשתי שכל פגישה וכל שיחה צריכות להתחיל מיד מלב העניין והוא, אמן הציד, ידע להרחיב ולצמצם את הזמן, במידה המדויקת שתשרת אותו. אחרי רגע של ניסיון לשתף פעולה, הוא אמר, “אני מצטער אהובתי, אין לי זמן.”

“טוב,” עניתי, מבולבלת מעט. “מה נעשה עם הזמן

שנותר?”

“גם עם הזיכרון שנותר. מה שאני באמת רוצה כבר לא יקרה, לכן מה שנותר לי הוא לבקש ממך לכתוב את מה שהיה.”

“לא הבנתי. אתה רוצה שנעבור עכשיו על מה שקרה במשך 25 שנה? מאיפה להתחיל? אפילו תמונות אין לנו. זה רק הזיכרון שלי ושלך.”

“אני רוצה שנתחיל ממה שאת ניסית לשכוח.”

“זאת בקשה משונה, יואב. למה אתה צריך את זה?”
 “כי מתישהו לא אוכל יותר להיזכר לבד במה שהיה.
 אנחנו לא גרים ביחד. אני לא יכול לחוות את האהבה
 שלנו בהווה. אני מקווה שדרך הקריאה של העבר אוכל
 להמשיך להרגיש אותך. חוץ מזה, הכתיבה תגרום לכך
 שאת לא תשכחי אותי.”

“למה שאשכח אותך?”

“כי אני אשתנה, ואני רוצה שתזכרי את מי שהייתי
 ולא את מי שאהיה.”

אני מסתכלת עליו במבט אחר. מחפשת רמזים
 מטרימים. הוא מתבונן בי, מנסה לעקוב אחרי הלך
 המחשבה שלי.

“אתה גורר אותי למקום שלא טוב לי להיות בו. לקח
 לי המון שנים להחזיק מעמד עם פרידה ממך.”
 “אני לא מבקש שנחזור. אני לא מבקש שתהיי איתי.
 אני רק מבקש שתכתבי אותנו. אין עוד אף אחד אחר
 שיכול לעשות את זה.”

“נניח שאני מבינה למה זה טוב בשבילך. אבל מה
 איתי? כל כך השתדלתי לשכוח דברים.”

הכאב ניכר לו על הפנים, אבל הוא לא נסוג.
 “את צודקת. אין לי שום טיעון טוב. זה לא משא
 ומתן. כל הקלפים אצלך. אני יודע שאת כועסת עלי, אבל
 זה לא מעלים את האהבה.”

“אני לא יודעת מה לומר.”

“הזיכרון ייעלם, תהלה. אני איעלם. הכתיבה שלך לא
 תעצור את המחלה. היא רק תיתן טעם לחיים שנותרו.”

משהו להתרפק עליו. אני נפרד מהעבודה, הילדים עסוקים, את יודעת מה קורה עם גלית. את הדבר הכי משמעותי עבורי.”

“אני הייתי תבלין בחייך. כמו בסיפור על המלך ושלוש בנותיו.”

“תזכירי לי?”

“המלך ביקש מכל בת לומר כמה היא אוהבת אותו. הראשונה קראה 'כמו כל הזהב והיהלומים שבעולם'. השנייה השוותה את אהבתה לכל שכיות החמדה. השלישית אמרה 'אני אוהבת אותך כמו מלח'.”

יואב שותק. אני לא רוצה לשמוע אותו אומר שהוא אוהב אותי כמו מלח. אחרי הכול, אוכל תפל עודנו אוכל ומהו מלח לבד?

אני קמה למלא את כוסות התה וחוזרת לכורסה הסגולה.

“לא אמרתי שאני מסכימה, אבל אם יהיה פרויקט כזה, הוא חייב להיות משותף. אני אצטרך לפעמים לשאול על דברים שנשארו דווקא בזיכרון שלך.”

הוא מחייך ובית החזה שלי מתרוקן בתחושת הקלה. “לצערי, כבר אין לי כל המידע, אבל יש לי את מלוא האינטרס לשתף פעולה.”

ניסיתי לחשוב על האפשרות הפשוטה לשמח אותו ולדבר על אהבה במלון צרפתי. לא רציתי לחוות מחדש את הזיכרונות שניסיתי לשכוח, אחרי שאיבדתי שליטה על איסוף העלבונות שהתגלגלו בכל פינה.

“למה אתה מתגעגע?”

“אלייך,“ הוא ענה את התשובה שרציתי לשמוע וגם קיוויתי שלא.

“על מה אתה מתחרט?”

“לא הייתי מוותר על שום דבר. היה טוב להפליא ורע לתפארת. על הכול הייתי חוזר, לו רק הייתי זוכר.”
ידעתי שהוא לא מתחרט. ידעתי זאת גם לפני ששאלתי.

“זהו להיום,“ ביקשתי. “בוא נדבר על דברים אחרים. נמשיך בפעם הבאה כשתוכל לבוא.” אני מתעקשת להתעניין בשלום הבנים שלו, הנכדות ואפילו אשתו שתחיה. אני מבקשת פרטים על העסק שנוותר עם השותפים והועבר לניהול הבן הצעיר. הוא מספר על מלון חדש שנפתח בבייג'ינג, על הנכדה שזכתה במדליה בתחרות שחייה ועל הבן הצעיר שהחליט סופית לחזור מלונדון לתל אביב. המילים הגיוניות, הסיפורים ברורים, אבל כל מה שראיתי זה את המאמץ שהוא משקיע כדי לעקוף מילים שנעלמו, שמות, מקומות וגם חלקי עלילה. אחרי הדיווח המפורט הוא שאל מה קורה אצלי ואני סיפרתי במשפטים סגורים, מודעת לכך שזאת רק שאלה של זמן עד שהטלפון יצלצל והוא יאמר שהוא חייב ללכת. כשזה קרה קלטתי רגע של מבט מבולבל בעיניו. הצצתי על הצג. לא זיהיתי את השם והבנתי שגם הוא לא. הוא ענה כדי לומר שיתקשר בעוד כמה דקות וקם מהספה.

“תהלתי.”

“יואב,“ עניתי עם חיוך רגוע, מביטה לו בעיניים.

“יכול להיות שהגיע הזמן לעוד שינוי משמעותי. אני

רואה בכל מקום את שעון החול.".

"לאיזה שינוי אתה מתכוון?"

"זאת רק התחלה של רעיון. הייתי צריך לשבת פה איתך רגע כדי לחשוב עליו יותר. אני אבין טוב יותר עם עצמי ואספר לך."

"מלא מסתורין, אני אומרת בטון משועשע.

הפנים של יואב קצת יותר מוארות. כאילו מצא איזה קצה חוט של פתרון, לבעיה שרק הוא מכיר.

"כבר אין לי את הלוקסוס של מסתורין. אבל אני כן צריך עוד שנייה."

"קצת איבדתי אותך, אבל אם תרצה, תמצא אותי כאן כשהיא תיגמר."

אין לי מושג על מה הוא מדבר. אני מנחשת שמהו שקשור לכתיבה, אבל אולי אני בכלל לא בכיוון. חיבקתי אותו שוב, מנסה להחזיק בגוף משהו ממה שהיה. הדלת ננעלה אחריו ואני פתחתי את המחשב, בלי להציץ במדבקה מתחתיו.

חלפו עוד כמה שבועות שבהם ביקשתי בבית הקפה של הבוקר פיסת נייר ועט. כל יום ניסיתי להתחיל לכתוב את חיי יואב. כל יום נכשלתי. חיפשתי איזה זיז להיתלות עליו. משהו בהווה שיקרה ויסיט אותי מהמסלול. מישוהו שיאמר משהו, יעשה איזה מעשה בלי לשער איך התנועה האקראית שלו תפעיל אותי. ויום אחד זה קרה, עם איש שאין טעם אפילו להזכיר את שמו. הוא פשוט היה באותו רגע הנשוי התורן. בצהרי היום הוא שלח לי

בוואטסאפ מה נשמע, עם איזה אימוג'י מטופש של לצאת ידי חובה. במקום תשובה שאלתי:

"אתה זוכר את הסיפור על אהרון והעיפרון הסגול?"

"סיפרת לי עליו פעם. למה את שואלת?"

"אתה זוכר שכשהיינו ילדים היה מין משחק כזה

שמעבירים קו בין מספרים ואז יוצא ציור?"

"כן."

"אז חשבתי אולי לחבר ביניהם."

"חמודה, אני באמצע יום עבודה ותכף מתחילה

ישיבה. אתקשר בערב להבין על מה את מדברת."

הוא באמת התקשר בערב, אבל לא כדי להבין על מה

אני מדברת, אלא כדי לשאול אם בא לי שהוא יקפוץ

קצת, כי הוא כבר הודיע בבית שהיום הוא מגיע מאוחר

וחבל לא לנצל את ההזדמנות.

הלכתי על קודם לדבר ואחר כך לחשוב, ואמרתי:

"אתה צודק. חבל לא לנצל את ההזדמנות."

רבע שעה מאוחר יותר הייתי מחוץ לבית עם

מברשת ומשחת שיניים, לבנים תואמים בצבע שחור,

חולצה להחלפה, זוג גרביים, קומץ דפים וטוש חדש.

המצלמה שראתה את חיי, חיכתה בכניסה. "לא היום",

אמרתי לה בקול, ועל השולחן השארתי פתק קצר:

אם אתה קורא את הפתק הזה, סימן שפתחת את

הדלת עם המפתח שהשאלתי לך, שכנראה הגיע

הזמן שיחזור.

לקחתי איתי את העיפרון הסגול.

אני אשתמש בו כדי להעביר קווים בין מספרים,
 שאולי יעזרו לי לצייר את הסיפור שהבטחתי
 לספר. אולי זה יעזור לי להיזכר.
 אולי אבין על מה ראוי להתחרט.
 אין צורך לחכות לי.
 לו"ל,
 ת

יצאתי מהבית כאילו עליתי על מטוס. הכול מסודר כך
 שלא אצטרך לחזור בקרוב. ההליכה שלי חרישית על
 האספלט והמרצפות. נעלי העקב נותרו מאחור. קל
 ללכת בלילה של תל אביב. המדרכות המשופעות הן רק
 דוגמית של רחובות תלולים. רוכבי האופניים נמים ובעלי
 הכלבים יורדים רק למה שצריך. חנויות מהסוג היומיומי
 פתוחות באור מלאכותי, ועל אבן גבירול ומערבה מוצע
 משקה באפלולית. חשבתי על הכישרון של אהרון שצייר
 כל מה שהלב שלו חפץ בו. חשבתי על הציורים שציירת
 בילדות כשהעברתי קווים בין מספרים. ידעתי שכל זה
 לא משנה. אני רק צריכה איזו מסגרת, אפילו שרירותית,
 כדי לכתוב לתוכה את הבקשה של יואב. על דלת הכניסה
 לבניין נתלה שלט עם המספר 13. החלטתי לסמן מספרים
 עד לאפס המוחלט. אף על פי שאני לא זוכרת מה זה
 אומר בדיוק, לא ראיתי סיבה טובה לא להגיע לשם.
 אחרי הכול, עבדתי עם אפסים מוחלטים, חלקתי איתם
 מחשבות ורגשות, שכבתי איתם. זאת אומרת שהיו לי
 מספיק אינדיקציות לדעת שהם קיימים.

אחרי ששקלתי מספרים אקראיים שמופיעים בעיר, חנויות ספרים, גנים ציבוריים ואפילו בתי סופרות וסופרים, החלטתי על 12 ברים, מסעדות או בתי קפה בעיר.

12 מקומות שבהם שתיתי, כתבתי, פגשתי את אהובי ושלחתי לקוחות שלי כדי שיחזרו אחרי נשים אחרות. זו היתה אופציה מפתה. משהו גם אמר לי ששם יש את הסיכוי הגדול ביותר שאתקרב לאפס המוחלט, להיעדר התנועה. שם אוכל לחדד את המחשבה, לשלוף את העבר ולהניח אותו על הנייר. התוכנית התבהרה לי באחת. בכל מקום שאגיע, אם יש בר, אכתוב עליו. אם לא, אסתפק בשולחן לקפה. 12 מקומות כמעט אקראיים, שבהם אכתוב את ספר הזיכרונות של יואב. ושלי.

בשלב הזה של הערב סדרי העדיפויות כבר התמקמו, אוֹכֵל עבר לראש הרשימה וכך נבחר צפון אברקסס. כל צעד על אבן גבירול, העצים את פעילותן של בלוטות הרוק. למה לילינבלום מתרחק כשאני רעבה? אלמלא ההחלטה לתעדף ישיבה על הבר, יכולתי כבר לעצור במזנון ולהיות שבעה באותה מידה. אולי בימים אחרים הכללים יטרידו אותי פחות, אבל היום אני גם חושבת על זה שבבר יש יותר סיכוי להחזיק מעמד באמת מאוחר או למצוא בסוף הערב מיטה שתארח אותי עד שהבית שלי יתפנה.

לא סמכתי על זה שאצליח לחזור לבית ריק. היו יותר מדי לילות שבהם הוא מכר איזה סיפור מופרך שהשאר אותו אצלי עד לפנות בוקר. ההלם שהוא יחווה בגין קהות חושי הצייד, שהוא מייחס לעצמו, עלול לגרום לו

להישאר על הספה ולהמתין לשובי. הוא ינהל שיחות זום עם אנשים שיקנו ממנו, ימכרו לו או יעשו את שני הדברים בה בעת. כשאגיע, הוא יתנהג כאילו התעכבת י רגע לקנות ירקות לסלט וינשק אותי, קצת יותר מדי חזק, בלי לומר מילה.

להמשיך על יהודה הלוי או לעבור לשדרות רוטשילד? אני יודעת שהתשובה הנכונה היא "זה לא משנה, אפילו ברמת רעב 9.4 בסולם תהלה", ובכל זאת אני מתפתה לשלוף את הטלפון ולבקש מ־siri שתכוון אותי ליעד. אני רואה חיווי שהאזעקה בבית נותקה. אני לא רואה מילים שמתייחסות לפתק שהשארתי או אלי. היד מחזירה את הטלפון לכיס המעיל ומוצאת שם את הטוש הסגול. אני אוחזת בו וחושבת מה באמת כדאי שאצייר. אולי כדי לכוון לעתיד טוב יותר, כדאי שאמציא עבר חדש. קשה לי להיות מרוצה מהעבר שעבר לי. אני מזכירה לעצמי שלא מדובר בי אלא בזיכרונות של יואב, וממשיכה.

אוכל. רציתי לאכול ועד שזה לא יקרה, מוטב לא לחשוב על דברים ברומו של עולם. למרבה הצער, המכונה הזאת שמניעה אותי מסרבת להפסיק לחשוב, ואת הפנטזיה לעשות הפסקה מעצמי לתקופה אני לא מצליחה להגשים ולו לרגע. אני הולכת על plan b ומסיטה את ההגה להגיגים על במיה ושעועית לימה מול חצילים ועגבניות. הנה אני כבר רואה את לילינבלום, ממש עוד רגע אחיך למארחת ואבקש מקום אחד על הבר, עדיף בפינה, לא בין שני זוגות.

"הזמנת מקום?" שואלת בחביבות בחורה צעירה, שזה

כנראה יום העבודה הראשון שלה.

“לא, אני עונה מהר מדי וכבר תרה אחרי מישהו מוכר. אני מצטערת, היא ממשיכה על אוטומט. הכול מלא.”
 תנשמי, אני מזכירה לעצמי. זה רק אוכל ורק בר. אני מצליחה לשמור על המסכה עם החיוך, עד שמגיח מנהל המשמרת, מחייך אלי חזרה, נוגע בי רגע אחד יותר מדי ואומר למארכת: “זה בסדר. בשביל תהלה יש לנו תמיד מקום. תזכרי אותה לפעם הבאה.” אני מפגינה את התודה שלי בהפרחת נשיקה באוויר והבטחה שאדאג לו למקום בגן עדן. מימין גרם המדרגות שמוביל לשירותים ולקומה העליונה, שתמיד נראתה לי לא קשורה. בחוץ נותרו השולחנות על המדרכה, המתערבבים עם הרחוב, מזמינים כל עובר אורח להושיט יד ולנעוץ שיניים בעגבנייה. המבט שלי ממוקד בכיסא האחד, בפינה של מה שהיה סוג של אליפסה, אלמלא הפתח שמוביל למטבח. אני מתחככת בקיר ובאנשים ומגיעה אליו, בתחושת תכיפות גדולה.

זה הכיסא שלי. מהפינה הזאת יכולתי להרים כוסית בחצות, בשיחה עם יואב, כשהוא בצד השני של היס. בדרך כלל שמרתי לו את הכוס השלישית. מידה מסוימת של טשטוש הדעת הועילה להפחתת התסכול. הוא שם, מחפש פינה לבד. אני כאן, מוקפת בועה דקה בתוך ההמולה.

אין במיה. אין לימה. יש סלט כללי מניצוצות הבריאה ויש אלכוהול. מוטב להתחיל בשני, כדי להגדיל את הסיכוי לבלות את השעות הקרובות של הלילה, כמה

שיותר רחוק מעצמי.

אני מזמינה, מארגנת את "הפינה שלי" על הבר, שולפת את הדפים ומבקשת עט. טוש סגול לא יכול לשמש לכתיבת סיפור שחור על גבי לבן. כותבת שטויות, מוחקת, כותבת אחרות שטויות לא פחות, מחייכת לעצמי, נעצבת ובוהה. בחלוף השנים פיתחתי מומחיות בהייה יוצאת מן הכלל, שכוללת תת-מומחיות בנעיצת עיניים. המבוכה זרה לי ברגעים אלו. סקירה מהירה מעלה גבר בודד שיושב בחלק שקרוב לדלת, ועוד זוג גברים שנראה כי הם עסוקים מדי זה בזה מכדי שאשקיע בהם את תשומת הלב שלי.

כשהיין מגיע, אני לוכדת את המבט של הגבר שסומן. יש מצב שהוא גיי. בכל זאת, אני מרימה את הכוס ומסמנת לו שהוא חצה את סף הרדאר. עכשיו אני יכולה להתרכז בכתיבה.

אני יודעת על מה אני צריכה לכתוב. אני יודעת שאני צריכה ללכת אחורה בזמן כדי לתת מענה לבקשה של יואב. אבל בעצם אני רוצה גם לנצל את ההזדמנות כדי להבין איך החיים שלי התגלגלו דווקא לכאן.

אני מבקשת דף חדש, כותבת כותרת ברורה עם קו למטה, עוברת שוב על כל אות לטובת ההדגשה, מסתכלת, תוהה אם יש מקום למילה נוספת או ריכוך ומחליטה שלא. "חרטה". זה כנראה הצוהר דרכו עלי לעבור כדי להתנגש בעבר. מילה אחת על דף לבן ואחריה שתיקה. המון מקום לספר סיפור שעד שאגיע לסופו ייתכן שכבר לא יהיה צורך לשמור אותו בסוד.

1997, תל אביב

תהלה בת 24

את העבודה בהוצאת הספרים מצאתי במקרה. זאת אומרת במקרה שאני יזמתי. הייתי בת 24, אחרי תואר במדעי הדשא ופרידה מעבודה סתמית שהחזקתי לאורך הלימודים. ישבתי בבית בימים שכרכים של "דפי זהב" חולקו לאנשים והמתנינו בערימות בסניפי הדואר. היו שם דפים לבנים עם שמות ומספרי טלפון של בני אדם, ודפים צהובים כזהב דהוי עם שמות של עסקים ממוינים לפי סדר הא"ב. כך נולדו עסקים עם שמות נוגעים ללב כמו א.א. ובניו. לא.א. אף פעם לא נולדו בנות ואם היו כאלה הן העדיפו להינשא, ללדת ילדים ולקרוא להם בשם שמתחיל באות אל"ף.

אני אהבתי ספרים והייתי זקוקה למשכורת. השילוב גרם לי להתקשר להוצאות ספרים ולהציע למנהלים שלהן את השירותים שלי בתור "זאת שעושה את כל מה שלא בא לכם לעשות והמזכירה לא יודעת איך לעשות". אחד מהם חשב שמדובר בעסקה טובה ולמחרת מה שאולי היה ראיון עבודה, מצאתי את עצמי בחדר זעיר, מנסה לפענח את המוטל עלי. לרוע המזל נחשבתי לזאת שמבינה בכסף, הסכמים, מכירות ושאר מילים שמבחינות ביני לבין "אנשי הספר". אלו האנשים שבחרו את הכוכבים הבאים, החמיאו זה לזה על הרגישות, העידון או הנועזות. בכל מקרה, על דברים שקשורים לעולם גבוה של ספרות ואמנות שאנשים כמוני נועדו לאפשר לו לקרות. כך התגלגלתי לעמדת האחראית על האנשים שלא כונו סופרים, אך הוציאו לאור ספרים. אלו היו

בעיקר פוליטיקאים, לשעברים של מערכות הביטחון ואנשים שהרוויחו המון כסף וחשו צורך לשתף את העולם בחוכמה ובעלילות שלהם המרתקות יותר או פחות. מנכ"ל ההוצאה בחר אותם בהתאם לגובה הערימות שהוא העריך שיערמו על השולחן המרכזי בחנויות הספרים. המחמאות על "קסמם הנדיר" חולקו בהתאם. רובם האמינו לכל מילה. מעטים מהם גם היו ראויים לכך. אני הייתי האישה הצעירה שטיפלה במה שצריך ולעתים זכתה להיכלל ברשימת השמות להם הודה "האיש שעשה רבות בחייו"

תל אביב , 2023

עכשיו אני צריכה לספר על הפגישה עם אבא של יואב. נראה לי שזה זמן טוב להפסקה. צפוף שם על הבר. זוהר ארגוב, המלך, שר בקולי קולות. איש כחוש שהצלחתו נחתה עליו בלי תשתית שתאפשר לו להכיל אותה. אני אוהבת את הקול שלו, אני מתמכרת למילות האהבה המושרות לאישה לא ידועה או אולי לאף אחת, אלא רק למולך ההצלחה, התהילה וחשבון הבנק. ים של דמעות בשתי עיני. אני מנחשת שהוא התחרט על שנגע בסם. האם היתה חרטה נוספת בחייו? אדית פיאף שרה שהיא אינה מתחרטת. השיר היה הצלחה מסחררת ונתן השראה לאנשים לקעקע על הגוף את המילים no regrets. מי התחרט על הקעקוע הזה? האם פיאף לא התחרטה על היריון בגיל 17? על התמכרות לאלכוהול ולמורפיום? אני מקשיבה למלך, מסתכלת על הדף, ורוצה לבקש מהעט לברוח. רוצה לכוון אותו לכתוב על חרטות של אחרים.

“על מה את מתחרטת?” שואל הגבר שלידי. אני קופצת לרגע בבהלה. הוא ישב ממול. פה היה זוג. מתי כל התחלופה הזאת קרתה? אני מתעשתת במהירות ואומרת “לא מתחרטת. כן מצטערת על זה שנולדתי עם יכולת מוגבלת לשים לב למה שקורה מסביב.” הוא מחייך רק עם השפתיים ואומר, “סליחה. אני סקרן.”

אני נרגעת. מסתכלת על הקמטים סביב העיניים שלו. יש שם כמה סוגים. את חלקם אפשר היה לצמצם עם שימוש במשקפי שמש. הוא התחיל, אני חושבת לעצמי,

ומעיזה לשאול "מי מתחרטת אי-שם בגללך?"
 "אני אחרי שלוש כוסות יין, " הוא אומר ומחייך שוב,
 הפעם גם עם העיניים.

"יופי. זה מגדיל את הסיכוי לתשובה כנה."

"למה את מניחה שזאת אישה?"

"זאת לא?" אני עונה בשאלה, כמישהי שמתורגלת
 בשליפת מידע. הוא רוצה לספר, אני רוצה להקשיב.
 המחסום היחיד הוא הפחד שלו מפני האפשרות שאדע
 מי הוא. שבתל אביב הקטנה אני אחבר את הנקודות
 ואפגוש את יתר חלקי הסיפור. זה זמן טוב לשקר. אני
 מסמנת למלצר למלא את שתי הכוסות.

"אני צריכה צידה לדרך. הסיפור שלך יכול לעזור."

"לתת לך ברכת הדרך או שאת מכירה בעל פה? לארוז

לך אותה שתתאים למזוודה קטנה?"

"אני ממריאה מחר. אולי לכמה שנים. אולי הערב

הזה הוא ערב הפרידה שלי מתל אביב."

"לאן את נוסעת?" הוא שואל ואני חושבת על מדינה

שתל אביב אינה שכונה שלה מעבר לים, כמו לונדון, ניו
 יורק או הסיליקון ואדי.

"עיר לא גדולה בסין, " אני עונה בלי להתחייב.

"אני מבין." הוא מתלבט עוד רגע בלי להעמיד פנים

שהוא מתעניין בסין או בי. בכוס הרביעית אני יעד טוב
 לפנות איזו אבן קטנה מהלב.

"הייתי מאוד צעיר, " הוא מתחיל להתנצל. "אני רוצה

לחשוב שהיום יכולתי לנהוג אחרת. עברו 30 שנה, כולנו
 המשכנו בחיים, אני אפילו לא בטוח שזה היה לרעה,

אבל מה חשבתי לעצמי באותו זמן? העצב מזדחל לקול שלו ובכף היד שלי מרעיד הצורך לגעת בזו שלו. מחווה מאוד לא מותאמת בפגישה עם אדם זר. אני מתאפקת ומקשיבה. "נפגשנו בלימודי מנהל עסקים בשיקגו. הוא היה הבחור הכי מוכשר בכיתה. אני סיווגתי את עצמי כגבר שנמשך לנשים. אפילו יצאתי עם מישהי באותה תקופה. למדנו יחד. הכול היה פשוט והגיוני. הוא אף פעם לא היה צריך ממש לצאת מהארון. בן לשתי אמהות מניו יורק, שעודדו אותו להתנסות במה שיבחר. להבין שהוא הומו היה קל. אף אחד בסביבה שלו לא הרים גבה."

אני מנחשת שתכף יבוא פה סיפור על בגידה באישה שאיתה הוא יצא. נזהרת לא לנחש בקול רם.

"בסוף השנה השנייה, אחרי אלף שעות של בילוי משותף, ישבנו בסלון שלו והוא שאל בפשטות כמה שנים אני מתכנן להמשיך להסתיר מעצמי את מי שאני. הוא לא יצא באותה תקופה עם מישהו ברצינות. אני מזמן נפרדתי מהאישה שהיתה שם, תכל'ס לטובת בילוי יותר זמן איתו. כשהוא נגע בי, הרחק מהבית והמשפחה, בבת אחת קרסה החומה. זה היה ערב מאושר מאוד בחיי. כשאנשים אומרים שהם ראו את האור, כנראה לזה הכוונה."

האופן שבו הוא מספר נוגע ללב. אני מנחשת שהבחור בגד בו וכבר מרשה לעצמי לקרב את היד שלי אל שלו, על הבר הצפוף, כמחווה ברורה לכך שאני אהיה שם אם הסיפור יתדרדר.

"היינו ביחד חמש שנים. השלוש הראשונות היו הכי יפות שאפשר. אחר כך התחילה איזו דעיכה. בסוף השנה הרביעית הוא ביקש שניפרד לתקופה. כמו איזו דמות מספר חשבתי שזאת ההרגשה כשאומרים 'עולמו חרב עליו'. אחרי חודש הוא התקשר ואמר שהוא נורא מתגעגע. אני הייתי דביל וחזרתי אליו. עברה עוד שנה, עם המון מריבות על רוחבו של גשר או עומקו של נהר. הוא יזם את הפרידה. תוך כמה חודשים הוא כבר היה בזוגיות עם מישהו אחר ואני השתגעתי מצער וקנאה."

הקול שלו נשבר במשפט האחרון. הרגשתי מבוכה.

We only said goodbye with ברקע שרה ויינהאוס שרה ברקע words, I died a hundred times ואני מסתכלת על הגבר

הזה שמבכה אהבה שתמה לפני עשרות שנים.

"אז אחרי כל השנים אתה עדיין מתגעגע," אני אומרת

עם פסיק, או ספק סימן שאלה ספק נקודה.

"לא לא, זה לא זה," הוא אומר. "כתבת על חרטה. על

זה בא לי לדבר איתך."

את ההמשך הוא אמר במהירות, כאילו דחוף היה לו

להעביר את העובדות הלאה ולהסיר אותן מהמצפון.

"אמרתי לך שהוא היה איש מאוד מוכשר. הוא הקים

בשותפות עם מעצב אופנה עסק יוצא מן הכלל. אני

חיברתי ביניהם. למדנו יחד בתיכון וכשהוא הגיע לשיקגו

אני קיבלתי את פניו. מפה לשם יצא שזה הבחור שהחליף

אותי בזוגיות איתו. אני נכנסתי לתעשייה של קרנות

השקעה בנדל"ן ונשארנו בעיר בגללי. את יודעת, שיקגו

היא לא בדיוק בירת האופנה העולמית. הם החליטו

לעבור לפריז ו...”

אני במתח והוא נתקע באמצע המילה.

”ומה?” אני שואלת.

”ואני טרפדתי להם את הנסיעה. עשיתי תרגיל לא יפה. הם לא הבינו למה הדלת שנפתחה נסגרה. ואני מנחש שעד היום הם לא יודעים מה באמת קרה.”
 ביני לבין עצמי אני חוששת שהייתי עלולה לנהוג אותו דבר.

”הם חזרו לישראל, שקעו בבינוניות במשך כמה שנים ולמען האמת אין לי מושג מה קרה מאז.”
 אני מחפשת איזו הפוגה מתאימה כדי לשאול על מה שמציק לי ולא קשור באמת לסיפור שלו.
 ”אני צריך ללכת. הפרעתי לך לכתוב על חרטה.”
 ”או שעזרת.”

אני צריכה לשאול אותו עכשיו. עוד רגע אתחרט על כך שהוא יצא לנצח מחיי ואני אישאר עם סימן השאלה.
 ”תגידי, למה בעצם חייכת אלי?”
 הוא לא נבהל מהשאלה הכנה.

”חשבת שאני מתחיל איתך? סליחה. לא התכוונתי לאכזב. גדלתי בחיפה, באייטיז של המאה שעברה. אז היה ברור שמותר להימשך רק לבנות. היום, כשעברתי כבר את אמצע החיים, יש לי איזו חמלה לנער המבולבל שהייתי. אני מחייך לנשים חיוך של סקרנות וסתם רצון לקשר אנושי.”

”אני מבינה,” אמרתי, כי זה מה שמקובל לומר.
 ”חיוך של פיתוי זה רק לגברים,” הוא הוסיף, למקרה

שזה לא היה באמת מובן.

הוא הלך והנה אני כותבת במהירות את מה שקרה. הוא הלך ואני נותרתי אחרונה על הבר. התוכנית שלי לא לחזור לדירה השתבשה (או תוקנה) בלי ששמתי לב לכך. הזמנתי את החשבון כשההשגחה העליונה שלחה הודעה ממערכת האזעקה, לעדכן שהיא הופעלה ביציאה מהבית.

נהג מונית שהתחביב שלו הוא קריאת ספרי מדע בדיוני דאג לכך שאשוב הביתה, בעודו מתפעל מהיכרותי עם ספרי הז'אנר שהיו פופולריים כשהוא היה בתיכון. טיפסתי לקומה החמישית. נכנסתי בחשש והושטתי יד לנטרל את האזעקה. הפתק לא נראה בשום מקום, אפילו לא בפח שהכיל רק ליבת תפוח. קרסתי למיטה הלומת אלכוהול. נרדמתי כשאני תוהה האם די בערב הזה כדי להחליט שדי לי ואינני רוצה לשרטט קווים בין מספרים, לשחזר או להבין את מה שניסיתי לשכוח מזה כמה שנים.

שמעתי את הטלפון מצלצל כשהשמש כבר שכחה איך היא הרגישה בזריחה. הנשוי התורן פתח ב"דאגתי לך" המסורתי. "גם אני," עניתי בכנות.

"מה זה היה אתמול?"

"אתה יודע, עוד ניסיון לשמור על עצמי. בכל זאת, צריך לעשות משהו עם כל הדאגה הזאת, לא?"

"אני מבין ששתית."

"חלילה. יצאתי לטייל במוזיאון תל אביב. זה הלילה

שפתוח עד מאוחר."

“את מבינה שאכפת לי ממך, נכון?”
 “לך ולראש הממשלה. בעצם, אתה גם בא לבקר אז
 כנראה שלך טיפה יותר.”
 “אולי עדיף שאתקשר יותר מאוחר?”
 “בוא נסכם שרק אחרי שאכתוב לך. אם לא תענה,
 אכתוב גם את החלק שלך.”

הראש כואב. באמת שאפשר היה לוותר על הצ'ייסר
 האחרון. אני רואה אותו בעיני רוחי מחפש תשובה
 ובינתיים השתיקה מעיקה עלי, לא פחות מהצורך לקום
 למקלחת.

“אין איזה דירקטוריון שאתה ממש עכשיו חייב ללכת
 אליו?”

“האמת שיש.”

“יופי, לך. לא מנומס לאחר.”

אחרי האופטלגין והקפה הגיע הזמן לראות מה קורה
 באתר הבנק. 17 בחודש. זה היום שבו הלקוחות צריכים
 לשלם עבור החודש הבא. מין מועד כזה שלא מושך
 תשומת לב. מי שלא העביר בזמן, ייאלץ לענות בעצמו
 להודעות של הנשים התרות אחר בילוי ללילה או אהבה.
 כולם העבירו. שניים יותר ממה שסוכם.

12 פעמים בכל שנה, אני לוחצת על כפתור ריכוז יתרות
 וחושבת כמה הבנקאית שלי מרוצה. אישה שאפתנית.
 הבונוס שלה קשור לכסף שלי וגם אחרי שהעברתי חלק
 לארצות הברית היא קצת יותר מדי נחמדה אלי. לפעמים
 נראה לי שהמספר הזה שמופיע על הצג מעניין אותה
 יותר משהוא אי-פעם עניין אותי. מצד שני, אני מודעת

לרכישה